

ŚPIEWANIE PIĘŚNI PANA NA OBCEJ ZIEMI

SOBOTA (PO POŁUDNIU) — 27 stycznia

STUDIUM BIEŻĄCEGO TYGODNIA: Ps 79,5-13; 88,4-13; 69,1-4; 22,1-2; 77,1-21; 73,1-20; 1 P 1,17.

TEKST PAMIĘCIOWY: „Jakże mamy śpiewać pieśń Pana na obcej ziemi?” (Ps 137,4).

Nie musimy szczególnie zagłębiać się w *Księgę Psalmów*, by przekonać się, że psalmy powstały w niedoskonałym świecie pełnym grzechu, zła, cierpienia i śmierci. Stworzeniu ustanowionemu przez Najwyższego Pana i obwarowanemu sprawiedliwym prawem nieustannie zagraża zło. W miarę jak grzech coraz bardziej psuje świat, ziemia staje się w coraz większym stopniu obcą dla ludu Bożego. Ta rzeczywistość stanowi problem dla psalmisty:

— Jak wieść życie wiary w obcej ziemi?

Jak zauważyliśmy, psalmiści uznawali najwyższe panowanie Boga i Jego moc oraz Jego sprawiedliwy sąd. Wiedzieli, że Bóg jest wieczną i niezawodną ucieczką oraz pomocą w utrapieniach. Dlatego czasami wyrażali zaniepokojenie (jak każdy z nas) pozorną nieobecnością Boga i panoszeniem się zła wbrew Bożemu panowaniu. Paradoksalny charakter psalmów jako modlitw wyraża się w tym, jak psalmiści odpowiadali na pozorne milczenie Boga. Mówiąc innymi słowy, psalmiści reagowali nie tylko na obecność Boga, ale także na to, co wydawało się im jej brakiem.

Przeczytaj Ps 74,18-22; 79,5-13. O czym jest mowa w tych wersetach?

Psalmista starał się przedstawić wielki bój między Bogiem a siłami zła. Wskazał przy tym na niepojętą cierpliwość Boga oraz Jego nieskończoną mądrość i moc.

Problem zła został przedstawiony w *Księdze Psalmów* przede wszystkim z teologicznego punktu widzenia i nieuchronnie wiąże się z pytaniami dotyczącymi Boga. Zniszczenie Jerozolimy i świątyni jest postrzegane jako wydarzenie dotyczące Boga, gdyż daje okazję poganom do bluźnienia Mu. Boże dziedzictwo (lud Boży) wskazuje na Boże wybranie i Boże przymierze (zob. Pwt 4,32-38; 32,8-9), które nigdy nie zawiodą. Idea Bożego dziedzictwa zawiera także wymiar eschatologiczny, jako że pewnego dnia wszystkie narody staną się dziedzictwem Boga i będą Mu służyć. To, że narody zaatakowały i opanowały Boże dziedzictwo, zagraża spełnieniu tych Bożych obietnic.

Psalmista niewątpliwie uznaje to, że grzechy doprowadziły do zerwania więzi przymierza z Bogiem i ściągnęły na lud Boży poważne konsekwencje (zob. Ps 79,8-9). Przetrvanie Izraelitów zależy wyłącznie od łaskawej interwencji Boga i przywrócenia więzi przymierza przez wymazanie grzechu. Pan jest Bogiem naszego zbawienia i dlatego jest wierny obietnicom swojego przymierza (zob. Ps 79,9).

Jednak ważniejsza niż odmiana losu Izraelitów jest obrona charakteru Boga w oczach świata (zob. Ps 79,9). Jeśli złe czyny narodów nie zostaną ukarane, ludziom będzie się wydawało, że Bóg stracił swoją moc (zob. Ps 74,18-23; 83,17-19; 106,47). Jedynie wtedy, gdy Bóg uratuje swój lud, Jego imię będzie oczyszczone z zarzutów i wywyższone.

Dzisiaj jest podobnie, jak było wówczas. Nasze grzechy i odstępstwa oraz nasza złość nie tylko psują naszą reputację, ale także szkodzą dobremu imieniu Boga, którego wyznajemy. Nasze złe czyny mogą mieć fatalny duchowy wpływ na wydawane przez nas świadectwo i na naszą misję. Nie sposób ocenić, jak wielu ludzi odwróciło się od naszej wiary wskutek niewłaściwego postępowania tych, którzy twierdzą, że wierzą w Niego.

„Chwała Boga i chwała Chrystusa wiąże się z doskonałością charakteru Jego ludu”¹³. Jak rozumiesz tę doniosłą prawdę i co powinna ona oznaczać w twoim chrześcijańskim życiu?

¹³ Ellen G. White, *Życie Jezusa*, wyd. 16, Warszawa 2018, s. 499.

Przeczytaj Ps 41,1-5; 88,4-13; 102,4-6.12.24-25. Jakie doświadczenia zostały opisane w tych wersetach? W jakim stopniu utożsamiasz się z nimi?

Te modlitwy o wybawienie od choroby i śmierci świadczą o tym, że dzieci Boże nie są wolne od cierpienia na tym świecie. Psalmi ukazują trudne położenie psalmistów. Są oni pozbawieni siły, usychają jak trawa, nie są w stanie jeść, stoją na progu śmierci, leżą niczym martwi w grobie, wzbudzają odrazę u swoich przyjaciół, cierpią, są zrozpaczeni, ich skóra przylega do kości.

W wielu psalmach pojawia się założenie, iż Pan dopuścił ucisk z powodu nieposłuszeństwa Izraelitów. Psalmista rozumie, że grzech może pociągać za sobą chorobę, a zatem mówi o przebaczeniu, które następuje przed uzdrowieniem (zob. Ps 41,4-5). Jednak w niektórych psalmach (np. Ps 88 i 102) psalmiści uznają, że lud Boży czasami cierpi niewinnie, choć trudno to zrozumieć.

W Ps 88 psalmista skarży się, że Bóg doprowadził go na skraj przepaści śmierci (zob. Ps 88,7-9). Zwróć uwagę na to, że nawet wśród tego narzekania psalmista wyraża wiarę, gdyż jeśli Pan w swojej najwyższej władzy dopuścił ucisk, to może także uwolnić swoje dziecko od tego ucisku.

Stojąc nad grobem, psalmista wspomina cudowne dokonania Boga — Jego dobroć, wierność i sprawiedliwość (zob. Ps 88,11-13). Choć psalmista czuje się porażony przez Boga, to jednak trzyma się Go. Choć cierpi, to jednak nie zaprzecza Bożej miłości i wie, że Bóg jest jego jedynym ratunkiem. To wskazuje na to, że psalmista, choć doświadcza cierpienia, to jednak dobrze rozumie łaskę Bożą i wie, że jedno nie wyklucza drugiego.

Krótko mówiąc, zarówno to, iż Bóg dopuszcza cierpienie, jak i to, że wyzwala z niego, stanowi przejaw Jego najwyższej władzy. Wiedząc, że Bóg panuje, nabieramy nadziei. Gdy czytamy Ps 88 w świetle cierpienia Chrystusa, podziwiamy głębię Jego miłości, która skłoniła Go do przejścia przez wrota śmierci dla zbawienia człowieka.

Pomyśl o cierpieniu Jezusa na krzyżu z powodu grzechu. Jak to, że Bóg w Chrystusie cierpiał bardziej niż ktokolwiek z nas, pomaga nam wierzyć nawet wtedy, gdy doświadczamy różnych cierpień i trudności?

Przeczytaj Ps 42,1-4; 63,1-2; 69,1-4; 102,1-8. Co sprawia wielki ból psalmiście?

Psalmista jest zaniepokojony nie tylko osobistym i wspólnotowym cierpieniem, ale także, jeśli nie przede wszystkim, pozornym brakiem zainteresowania Boga faktem, iż Jego słudzy przeżywają trudności. Nieobecność Boga jest porównana do intensywnego pragnienia na pustyni (zob. Ps 42,1-4; 63,1-2) i śmiertelnej boleści (zob. Ps 102,3-5). Psalmista czuje się odłączony od Boga i porównuje siebie do samotnych ptaków:

— „Jestem podobny do pelikana na pustyni, jestem sowa wśród ruin. Nie śpię i jęczę jak ptak samotny na dachu” (Ps 102,7-8).

Wzmianka o pustyni podkreśla poczucie odłączenia od Boga. Ptak samotny na dachu to taki, który wypadł z gniazda i znajduje się w wielkim niebezpieczeństwie. Psalmista woła do Boga z głębin, jakby był otoczony przez wielką wodę i tonął w głębokim błocie (zob. Ps 69,1-4; 130,1). Te obrazy przywodzą na myśl ucisk, od którego nie ma ucieczki innej niż Boża interwencja.

Przeczytaj Ps 10,12; 22,1-2; 27,9; 39,13. Jak psalmista reaguje na pozorną nieobecność Boga?

To niezwykle, że psalmiści postanawiają nie milczeć wobec milczenia Boga. Psalmiści całkowicie wierzyli w moc modlitwy kierowanej do żywego i łaskawego Boga. Bóg wciąż istnieje i słyszy, nawet jeśli wydaje się nieobecny. Jest wciąż tym samym Bogiem, który wysłuchiwał ich w przeszłości, więc ufają, że wysłucha ich i teraz.

Okresy milczenia Boga skłaniają psalmistów do zastanowienia nad sobą i poszukiwania Boga przez wyznanie win i pokorne prośby. Wiedzą, że Bóg nie będzie milczał bez końca. Psalmiści świadczą o tym, że łączność z Bogiem musi być podtrzymywana bez względu na zaistniałe okoliczności życia.

Czego możemy się nauczyć z reakcji psalmistów na pozorną nieobecność Boga? Jak reagujesz, gdy wydaje się, że Bóg milczy? Co podtrzymuje twój wiarę?

Przeczytaj Ps 77. Przez jakie doświadczenie przechodzi psalmista?

Ps 77 zaczyna się prośbą do Boga o pomoc. Prośba ta jest pełna narzekania i bolesnych wspomnień (zob. Ps 77,1-7). Psalmista całą swoją istotą zwraca się w żalu do Boga. Nie przyjmuje żadnego pocieszenia prócz pochodzącego od Boga.

Jednak wspomnienie o Bogu wydaje się pogłębiać boleść psalmisty:

— „Gdy wspominam o Bogu, jęczę” (Ps 77,4).

Hebrajskie słowo *hamah* (jęczeć) często oznacza szum spienionych wód (zob. Ps 46,4). Podobnie cała istota psalmisty jest w stanie głębokiego wzburzenia i zaniepokojenia.

Dlaczego wspomnienie o Bogu może powodować tak silne poczucie przygnębienia? Seria trudnych pytań wskazuje przyczynę tego bólu i cierpienia (zob. Ps 77,8-10):

— Czy Bóg się zmienił? Czy to możliwe, że odrzucił swoje przymierze?

Ostry kontrast między zbawczymi dokonaniem Boga w przeszłości a pozorną nieobecnością Boga w teraźniejszości sprawia, że psalmista czuje się porzucony przez Boga. Jeśli Bóg się zmienił, to psalmista nie ma nadziei, dlatego stara się nie dopuszczać do siebie tej myśli.

W tym czasie psalmista nie może nawet zasnąć, gdyż Pan mu na to nie pozwala (zob. Ps 77,5). To przywodzi na myśl inne biblijne postacie, których bezsenność została opatrnościowo wykorzystana przez Boga w realizacji Jego zamierzeń (zob. Rdz 41,1-8, Est 6,1; Dn 2,1-3). Długie bezsenne noce sprawiają, że psalmista rozmyśla o zbawczych dokonaniach Pana w przeszłości, ale z nowym postanowieniem (zob. Ps 77,6.11).

Pewność, jaką psalmista otrzymuje od Boga, nie polega na wyjaśnieniu jego osobistej sytuacji, ale raczej potwierdzeniu Bożej wierności i wiarygodności (jak w przypadku Hioba). Psalmista zostaje wezwany do czekania na Pana w wierze i świadomości, że jest On tym samym Bogiem, który w przeszłości dokonywał cudów dla Izraelitów (zob. Ps 77,12-19). Psalmista zdaje sobie sprawę z tego, że „nie widać śladów stóp [Boga]” (Ps 77,20), ale dostrzega Boże prowadzenie nawet w sytuacjach, w których obecność Boga nie jest oczywista dla ludzkich oczu. Psalmista uznaje, że Bóg jest jednocześnie objawiony i ukryty, więc chwali Pana za Jego tajemnicze i suwerenne rządy.

Pomyśl o sytuacjach w przeszłości, gdy Pan wyraźnie działał w twoim życiu. Jak te wspomnienia pomagają ci uporać się z tym wszystkim, z czym borykasz się obecnie?

Przeczytaj Ps 37,1-8; 49,6-8; 94,3-7; 125,3. Jakie zmagania przeżywa psalmista?

Psalmista lamentuje nad doczesnym powodzeniem bezbożnych i tym, jakim wyzwaniem jest ono dla sprawiedliwych. Bezbożnym nie tylko się powodzi, ale czasami otwarcie gardzą oni Bogiem i uciskają bliźnich. Niepokojące jest to, że gdy „berło bezbożnych” (Ps 125,3) panuje nad światem, to berło sprawiedliwych (zob. Ps 45,7) wydaje się upadać. Dlaczego zatem nie poddać się i nie czynić zła, jak inni?

Przeczytaj Ps 73,1-20.27. Co pozwala psalmiście przetrwać kryzys? Jaki jest koniec tych, którzy pokładają ufność w marnościach? (Zob. także 1 P 1,17).

Podczas gdy w Ps 73 jego autor skupia uwagę na obecnej nikczemności świata, nie jest w stanie ujrzeć szerszego obrazu z Bożego punktu widzenia. Problem, jaki powodzenie bezbożnych stanowi dla jego wiary, jest przemożny. Jest on przekonany, że jego argument o bezużyteczności wiary znajduje poparcie w rzeczywistości.

Jednak Ps 73 wskazuje, że „to wszystko jest szyderstwem z tych, którzy ignorują pierwszy werset tego psalmu, będący podsumowaniem całego psalmu: »Zaiste, dobry jest Bóg dla tego, kto prawy«¹⁴.

Psalmista zostaje zaprowadzony do świątyni, miejsca najwyższego panowania Boga, gdzie zostaje mu uświadomione, że dzisiaj znamy tylko jeden kawałek układanki, więc powinien wziąć pod uwagę koniec, gdy bezbożni staną przed sądem Bożym. Fakt, że psalmista zrozumiał tę prawdę w świątyni i wyznał swój wcześniejszy błąd, wskazuje na to, że rzeczywistość może być rozumiana wyłącznie dzięki duchowej przenikliwości, a nie jedynie dzięki ludzkiej logice.

Dlaczego obietnica Bożego sądu nad światem i wszelkim złem daje nam pocieszenie w czasie, gdy zło panoszy się bezkarnie?

¹⁴ Johannes Bugenhagen, *Reformation Commentary on Scripture*, Downers Grove 2018, s. 11.

DO DALSZEGO STUDIUM

Podobnie jak to było z psalmistami, lud Boży w każdych czasach zastanawia się, jak „śpiewać pieśń Pana na obcej ziemi?” (Ps 137,4). Nasza wiara w najwyższe panowanie Boga jest czasami poddawana ciężkim próbom, a my zastanawiamy się, czy Bóg rzeczywiście panuje i jest tak mocny i dobry, jak mówi o Nim *Pismo Święte*.

Biblijna wiara często oznacza niepewność i oczekiwanie oraz ufność i wytrwałość. Niepewność i oczekiwanie — zwłaszcza wobec istnienia zła i pozornej nieobecności Boga — mogą się wydawać nieznośne. Jednak niepewność nigdy nie powinna dotyczyć Boga oraz Jego charakteru opartego na miłości i wiarygodności. Psalmiści mogą być niepewni przyszłości, ale odwołują się do niezawodnej Bożej miłości i wierności (zob. Ps 36,6-11; 89,3,9).

My także mamy podążać za tym przykładem. „Spoglądajcie, wyteżając wszystkie siły, wzwyż, ku niebu, a nie w dół, nie ku trudnościom i przeszkodom! Wtedy nigdy nie omdlejecie w drodze. Wkrótce za chmurami ujrzycie, jak Jezus wyciąga ręce, by wam pomóc, a wszystko, co wy musicie uczynić w prostocie wiary, to podać Mu dłoń i dać się prowadzić. Gdy macie ufność, posiadzicie także dzięki wierze w Jezusa nadzieję”¹⁵.

Czasy, gdy Bóg ukrywa swoje oblicze, nie podważają skuteczności modlitwy. Przeciwnie, w takich sytuacjach psalmiści badają siebie, wspominają zbawcze dokonania Boga, wyznają Mu winy i kierują do Niego pokorne prośby (zob. Ps 77,11-13; 89,47-53). „Wiara umacnia się w walce ze zwątpieniami i przeciwnymi wpływami. Doświadczenie zdobyte w takich próbach ma większą wartość niż najkosztowniejsze klejnoty”¹⁶.

PYTANIA DO DYSKUSJI

1. Jakich napięć doświadczałeś psalmiści z powodu zła? Jakich napięć doświadczyłeś ty z powodu zła i jak uporałeś się z nimi? Jak podtrzymujesz swoją wiarę w takich próbach?

2. Gdzie powinniśmy poszukiwać odpowiedzi, gdy nasza wiara jest poddawana próbie albo gdy spotykamy ludzi pod wpływem cierpienia podważających dobroć i moc Boga?

3. Jak odpowiadasz na pytanie o istnienie zła w świecie stworzonym i podtrzymywanym przez wszechmocnego i miłującego Boga? Jak prawda o wielkim boju pomaga nam w jakimś stopniu uporać się z tym wyzwaniem?

¹⁵ Ellen G. White, *Ze skarbnicy świadectw*, t. 2, wyd. 2, Warszawa 2001, s. 160.

¹⁶ Tamże, t. 3, wyd. 2, Warszawa 2001, s. 214. Przeczytaj także Ps 56,1-14; rozdział *Pelnia radości*, w: *taż, Pokój, za którym tęsknisz*, wyd. 3, Warszawa 2011, s. 113-125.

DZIEŃ SZAFARSTWA

1. kwartał • Zbiórka darów 3 lutego • Projekt Zarządu Kościoła

Centrum Edukacyjne Kompas

Centrum Edukacyjne Kompas to adwentystyczne przedszkole i szkoła podstawowa, które mieszczą się w Podkowie Leśnej na kampusie Wyższej Szkoły Teologiczno-Humanistycznej. Codziennie spotykamy się z sześćdziesięciorgiem dzieci, z którymi możemy czytać *Biblię*, modlić się oraz uczyć i wspierać ich rozwój. Mamy również możliwość dzielić się z rodzicami dobrą nowiną przy okazji różnych uroczystości szkolnych i przedszkolnych. Prowadzenie szkoły jest ogromnym przedsięwzięciem, nie tylko organizacyjnym, ale i finansowym. Zebrane dary będą przeznaczone na bieżące funkcjonowanie szkoły: na zajęcia wspierające rozwój edukacyjny oraz na opiekę psychologiczno-pedagogiczną dla dzieci, które potrzebują szczególnego wsparcia. Dziękujemy za każdy złożony dar. Życzymy wam radości płynącej ze służby dla Boga.

Jak złożyć dary?

1. Dar na projekt Kompas można złożyć w kopercie, wskazując ten właśnie cel.
2. Dar można również przekazać bezpośrednio na konto Zarządu Kościoła:

59 1750 0012 0000 0000 3024 9267, z dopiskiem **Kompas**.